

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/1/2014
Identifikačné číslo spisu:	1102899749
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1102899749.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Tatra - Leasing, s.r.o., Bratislava, Hodžovo námestie 3, IČO: 31 326 552, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Margita Lonská, s. r. o., Bratislava, Medveďovej 32, IČO: 36 862 282, proti žalovanému Jozef Tudor, nar. 26. 10. 1966, trvale bytom Záborské 130, IČO: 30 290 864, zastúpenému advokátom JUDr. Bernardom Medárom, LL.D., Dubová 4, Humenné, o zaplatenie 12 303,60 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 28Cb/62/2002, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. apríla 2013, č. k. 3Cob/106/2012-592, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 17. apríla 2012, č. k. 3Cob/106/2012-592 sa z r u š u j e a vec sa mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 1. decembra 2011, č. k. 28Cb/62/2002-506 vyhovel žalobe a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 12 303,60 eur so 17% úrokom od 31. októbra 2001 až do zaplatenia. O trovách konania si súd vyhradil rozhodnúť až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Rozhodol tak s odôvodnením, že 6. augusta 1998 uzavreli žalobca ako kupujúci, žalovaný ako konečný užívateľ a spoločnosť Motor-Car Wiesensthal & Co, spol. s r. o. ako predávajúci, kúpnu zmluvu č. 103435, predmetom ktorej bola kúpa úžitkového automobilu Mercedes-Benz ATEGO 1017/48, č. podvozku WDB 970047 1K 348409, č. motora 904911 00 053391, za dohodnutú kúpnu cenu 1 671 661,-- Sk bez DPH a 2 056 143,-- Sk, vrátane DPH. Faktúrou č. 78-20580 vyúčtovala spoločnosť Motor - Car Wiesensthal & Co, spol. s r. o., žalobcovi kúpnu cenu motorového vozidla v sume 2 056 143,-- Sk. Účastníci konania súčasne uzatvorili 6. augusta 1998 zmluvu o leasingovom prenájme s následnou kúpou prenajatej veci č. 103435, ktorou poskytol žalobca žalovanému finančný leasing na predmet leasingu - úžitkový automobil Mercedes - Benz ATEGO 1017/48, č. podvozku WDB 970047 1K 348409, č. motora 904911 00 053391 s dohodnutou dobou trvania 36 mesiacov a s dohodnutými štvrtročnými leasingovými splátkami v sume 9 025,90 DEM a zvýšenou splátkou v sume 15 736,60 DEM. Medzi účastníkmi nebolo sporné a vyplýva to aj zo správy Okresného riaditeľstva PZ, Okresného

dopravného inšpektorátu v Prešove zo 7. októbra 2000, č. p. ORP-740/2000, že 27. augusta 2000 prišlo ku kolízii motorového vozidla typu Mercedes EČ: PO-042 AI vedeného žalovaným, s ďalším motorovým vozidlom. Kolíziu zapríčinil žalovaný, pričom porušil ust. § 4 ods. 2 písm. c/, § 7 ods. 1, § 3 ods. 2 písm. c/ zákona číslo 315/1996 Z. z. Pri tejto dopravnej nehode bol predmet leasingu zničený a havarijná poisťovňa poukázala žalobcovi 28. februára 2001 poistné plnenie v sume 189 870,-- Sk, určené v závislosti od časovej hodnoty motorového vozidla, hodnoty vraku a po odpočítaní spoluúčasti, dlžného poistenia a znížení poistného plnenia o 53.720 Sk pre porušenie zákona č. 315/1996 Z. z. Žalobca ukončil leasingovú zmluvu výpoveďou z 8. decembra 2000, doručenou žalovanému 18. decembra 2000, a to v zmysle čl. III. Bodu 8.2 leasingovej zmluvy, pretože žalovaný neuhradil žalobcovi leasingovú splátku splatnú 1. septembra 2000 a leasingovú splátku splatnú 1. decembra 2000, každá v sume 9 025,90 DEM, spolu 18 051,80 DEM.

O námietke neurčitosti a nezrozumiteľnosti leasingovej zmluvy, ktorú vzniesol žalovaný, súd rozhodol tak, že jej nevyhovel s tým, že predmet leasingovej zmluvy bol v zmluve dostatočne určite dohodnutý, taktiež určite a zrozumiteľne sa dohodli na dobe trvania zmluvy, výške a splatnosti leasingových splátok, leasingovej cene a v čl. III. dojednali podrobne úpravu vzájomných práv a povinností.

Nestotožnil sa ani s tvrdením žalovaného o neplatnosti kúpnej a leasingovej zmluvy pre rozpor s colným zákonom, resp. pre obchádzanie zákona z dôvodu úmyselného a neoprávneného účtovania cla vo výške 10,26% a dovoznej prirážky vo výške 3% žalovanému. Súd zistil, že žalovaný ako konečný užívateľ, žalobca kupujúci a spoločnosť Wiesenthal & Co, spol. s r. o. v kúpnej zmluve zo 6. augusta 1998 jasne a zrozumiteľne dohodli a špecifikovali predmet kúpy - motorové vozidlo a aj kúpnu cenu. Navyše motorové vozidlo sa v čase kúpy nachádzalo na území SR a z kúpnej zmluvy nevyplýva, že jej predmetom by mal byť dovoz tohto motorového vozidla do SR, s ktorým by mala byť povinnosť úhrady cla a colnej prirážky. Kúpna cena dohodnutá v zmluve sa v prepočte na DEM stala súčasťou leasingovej zmluvy v jej článku IV ods. 2 leasingovej zmluvy, t. j. kurzom 1DEM = 19,599 Sk ako cena bez DPH: 85 293,20 DEM a cena s DPH: 104 910,60 DEM. Teda žalobca a žalovaný sa dohodli na výške kúpnej zmluvy nielen v kúpnej zmluve, ale aj v leasingovej zmluve, len v rozdielnych menách. Účastníci sa v čl. III., bode 4 leasingovej zmluvy dohodli, že dodacie podmienky a technickú špecifikáciu predmetu leasingu uskutoční výlučne prijímateľ leasingu s dodávateľom a poskytovateľ leasingu nepreberá voči prijímateľovi leasingu, ani voči tretím osobám záruku za dodržanie dodacích podmienok dodávateľom. Na základe uvedeného dohodu zmluvných strán v kúpnej zmluve a v leasingovej zmluve o výške kúpnej ceny, ktorú uskutočnili účastníci v rámci svojej zmluvnej voľnosti preferovanej v obchodných záväzkových vzťahoch, neposúdil ako dohodu, ktorá by odporovala zákonu alebo ho obchádzala.

Ďalšia námietka žalovaného smerovala ku kompenzácii pohľadávok vo výške 305 000,-- Sk, teda kompenzácii pohľadávky žalovaného na vrátenie preddavku na kúpnu cenu zaplateného žalovaným 4. júna 1998 spoločnosti Motor - Car Wiesenthal & Co, spol. s r. o. a pohľadávky žalobcu voči žalovanému na zaplatenie zvýšenej splátky 15 736,60 DEM. Žalobca uviedol, že kompenzácia vzájomných pohľadávok sa uskutočnila dohodou, a to medzi žalobcom a spoločnosťou Motor - Car Wiesenthal & Co, spol. s r. o., čo aj preukázal zmluvou o postúpení pohľadávky zo 6. augusta 1998 a dohodou o zápočte pohľadávok a záväzkov zo 6. augusta 1998. Žalovaný považoval zmluvu o postúpení pohľadávky a dohodu o zápočte pohľadávok a záväzkov za neplatné. V prípade, ak by ku kompenzácii vzájomných pohľadávok žalobcu a spoločnosti Motor - Car Wiesenthal & Co, spol. s r. o., v dôsledku predmetnej zmluvy a dohody neprišlo, znamenalo by to len to, že žalovaný by bol do dnešného dňa dlžný žalobcovi titulom zvýšenej splátky 305 000,-- Sk. Záver o zániku pohľadávky žalobcu voči žalovanému vo výške 305 000,-- Sk nie je pre toto konanie relevantné, vzhľadom na to, že žalobca si takýto nárok voči žalovanému neuplatnil, preto sa súd ďalej touto námietkou nezaoberal.

Žalobca si uplatnil voči žalovanému svoje nároky titulom náhrady škody v sume 36 103,60 DEM (797 131,40 Sk) a titulom nezaplatených leasingových splátok: splátky splatnej 01. 09. 2000 v sume 9 025,90 DEM (199 661,90 Sk) a splátky splatnej 01. 12. 2000 v sume 9 025,90 DEM (202 044,80 Sk). Žalobca ukončil leasingovú zmluvu výpoveďou z 8. decembra 2000, ktorá bola žalovanému doručená 18. decembra 2000. Do ukončenia leasingovej zmluvy mal žalobca v zmysle článku IV. nárok na zaplatenie

leasingových splátok splatných 01. 09. 2000 a 01. 12. 2000. Teda bez ohľadu na skutočnosť, či bola leasingová zmluva ukončená predčasne v dôsledku zničenia predmetu leasingu alebo jej výpoveďou, nároky žalobcu voči žalovanému na zaplatenie leasingových splátok, ktoré si uplatnil žalobou, sú totožné. Rovnako žalobcovi vznikol voči žalovanému nárok na náhradu škody na predmete leasingu v dôsledku zničenia alebo poškodenia predmetu leasingu pri dopravnej kolízii zapríčinennej žalovaným. Výška škody bola stanovená havarijnou poisťovňou a vyčíslená v liste z 28. februára 2001. O úrokoch z omeškania súd rozhodol poukazom na ustanovenie § 369 ods. 1 v spojení s § 502 Obchodného zákonníka.

Na odvolanie žalovaného vec prejednal Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia rozhodol rozsudkom zo 17. apríla 2013, č. k. 3Cob/106/2012-592 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa správne vo veci zistil skutkový stav a vec aj správne právne posúdil, s čím sa odvolací súd plne stotožnil a napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil. Odvolací súd poznamenal ďalej, že neprisvedčil tvrdeniu žalovaného o odňatí možnosti konať pred súdom, nakoľko súd prvého stupňa správne postupoval, keď nevykonával navrhnuté dôkazy, nakoľko, ak žalovaný leasingovú a kúpnu zmluvu podpísal, nemôže sa v súčasnej dobe domáhať ich neplatnosti z dôvodu, že nie sú uzavreté v súlade s vopred uzavretou zmluvou o budúcej zmluve. Taktiež sa odvolací súd nestotožnil s tvrdením žalovaného, že vo veci rozhodovala vylúčená sudkyňa, ktorá mala mať vzťah k žalobcovi a jeho právnej zástupkyni, pretože takúto námietku zaujatosti riadne neuplatnil a vzťah zákonnej sudkyne k tomuto účastníkovi žiadnym spôsobom nepreukázal. Naviac tvrdenie žalovaného je vyvrátené i ústavnou sťažnosťou žalobcu, ktorej bolo vyhovené nálezom Ústavného súdu SR z 2. júna 2011, sp. zn. IV. ÚS 50/2011-26, ktorým bolo rozhodnuté tak, že základné právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov bolo postupom súdu prvého stupňa porušené a žalobcovi bolo priznané i finančné zadost'učinenie. Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok potvrdil.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Žiadal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Prípustnosť dovolania je podľa dovolateľa daná v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p., lebo postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že na súde prvého stupňa sudkyňa JUDr. Gabriela Buľubašová rozhodla vo veci napriek tomu, že nevykonala žalovaným navrhnuté dôkazy, relevantným spôsobom sa nevysporiadala s argumentmi žalovaného, pokiaľ ide o relatívnu a absolútnu neplatnosť predmetných zmlúv. Zo strany odvolacieho súdu bolo porušené základné právo žalovaného na súdnu ochranu, na spravodlivý proces a na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Dôvody rozsudku odvolacieho súdu okrem toho, že nie je v súlade s ústavne konformným výkladom, ale je aj nepravdivé. Totiž žalovaný sa v odvolacom konaní a rovnako aj v konaní pred súdom prvého stupňa nebránil tým, že predmetná leasingová zmluva a kúpna zmluva nie je v súlade s vopred uzavretou zmluvou o budúcej zmluve. Ak žalovaný poukázal vo svojom odvolaní z 12. decembra 2011 na vopred uzavretú zmluvu o budúcej zmluve, urobil tak len preto, aby vyvrátil nepravdivé tvrdenie a záver súdu prvého stupňa, t. j., že v danom prípade nie je pravdivý záver súdu prvého stupňa, uvedený v právnej vete odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa na strane 6 v treťom odseku konkrétne že: „a z kúpnej zmluvy nevyplýva, že jej predmetom by mal byť dovoz tohto motorového vozidla do SR, s ktorým by bola spojená povinnosť úhrady cla a dovoznej prirážky.“

Žalovaný s týmto záverom súdu nesúhlasí, lebo zo zmluvy o budúcej zmluve z 28. mája 1998 jednoznačne vyplýva, že predmetom leasingu bude 1 úžitkový automobil Mercedes - Benz ATEGO 1017/48 v špecifikácii podľa proforma faktúry od Motor - Car Wiesenenthal & Co, s. r. o., z 12. mája 1998, v ktorej je uvedené aj číslo podvozku WDB 970047 tohto vozidla. Okrem toho z kúpnej zmluvy z 25. mája 1998 v znení technickej ponuky z 12. mája 1998, ktorú uzavrel žalovaný so spoločnosťou Motor - Car Wiesenenthal & Co, s. r. o., jednoznačne vyplýva, že táto zmluva predpokladá: - dodávku zo závodu Mercedes - Benz v Nemeckej spolkovej republike, z čoho vyplýva, že dovoz tohto automobilu

podlieha clu a dovoznej prirážke.

Ďalej uviedol, že tento automobil bol dovezený 3. augusta 1998, na základe colnej deklarácie z 3. augusta 1998, v ktorej je uvedené, že ide o nákladný automobil Mercedes - Benz - nový 1017 ATEGO, číslo podvozku WDB 970047, ktorý bol predmetom leasingu podľa leasingovej zmluvy zo 6. augusta 1998, č. 103435. Dovolateľ podrobne popisuje dôvody, pre ktoré považuje leasingovú zmluvu zo 6. augusta 1998, č. 103435 za neplatnú a že neplatnosť tejto zmluvy je predmetom konania vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 29Cb/258/2001.

Tvrdí, že spornou otázkou bola aj neplatnosť postúpenia pohľadávky a vzájomný zápočet, pričom súd prvého stupňa a ani odvolací súd v tomto smere nezaujal právne relevantné stanovisko a príslušné závery, najmä vo vzťahu k faktúre z 3. augusta 1998, č. 78-20580. Zdôraznil, že odvolací súd sa nevysporiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami súvisiacimi s predmetom súdnej ochrany. Okresný súd v rozsudku nevyhodnotil ani listinné dôkazy, predložené žalovaným v priebehu konania na podporu jeho obranných argumentov. Ide hlavne o colnú deklaráciu z 3. augusta 1998, ale aj ďalšie dokazné listiny predložené žalovaným. Takisto nevyhodnotil zmluvu o postúpení pohľadávok a dohodu o vzájomnom započítaní ich pohľadávok zo 6. augusta 1998, všeobecné zmluvné podmienky, ktoré žalovaný nepodpísal a nevysporiadal sa ani s otázkou, že v danom prípade strany dostatočne neurčili predmet leasingovej zmluvy, čo má vplyv na platnosť leasingovej zmluvy. Krajský súd sa sústredil len na tie otázky, na ktoré okresný súd určitým spôsobom odpovedal, ale opomenul reagovať na tie skutkové a právne relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré síce žalovaný v priebehu konania uplatnil, avšak z určitých dôvodov ostali mimo pozornosti okresného súdu a neskôr aj krajského súdu. V odvolaní žalovaný zopakoval dôvody, ktorými sa bránil proti uplatnenému nároku zo strany žalobcu a vytkol okresnému súdu, že nedal odpoveď na relevantné otázky, ktoré sú bližšie rozvedené v podanom odvolaní.

Dovolateľ je toho názoru, že sudkyňa na súde prvého stupňa rozhodovala výlučne jednostranne nie nestranne, na základe svojej ľubovôle a arbitrárne, čím porušila právo žalovaného, aby jeho vec rozhodoval nezávislý a nestranný súd, čím došlo k porušeniu základného práva žalovaného v zmysle článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 11 a 14 s dodatkovým protokolom a protokolmi č. 4, 6, 7, 12 a 13, ako aj ústavne zaručeného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Súd prvého stupňa náležite nezistil skutkový a právny stav veci a svoje rozhodnutie nezaložil na zhodnom tvrdení účastníkov konania, ale výlučne na tom, že si osvojil tvrdenie žalobcu, aj keď je v rozpore s vykonanými dôkazmi, čím došlo k porušeniu zákona a k nespravodlivému a nesprávnemu rozhodnutiu vo veci samej. Podrobne poukázal na všetky odvolacie námietky, ktoré podľa jeho názoru signalizovali možnosť podstatného vplyvu na právne posúdenie zákonnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa a aj odvolacieho súdu. Na základe uvedených skutočností žiadal zrušiť rozhodnutia súdov oboch stupňov a vec vrátiť na nové konanie súdu prvého stupňa.

Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas a má náležitosti vyžadované ustanovením § 241 ods. 1 O. s. p., pristúpil ku skúmaniu, či je dovolanie v prejednávanej veci prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V zmysle ustanovenia § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ak odvolací súd vyslovil vo výroku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej

podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorým vo výroku nevyslovil prípustnosť dovolania a ani neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. Preto dovolanie podané žalovaným nie je prípustné podľa ustanovenia § 238 O. s. p.

V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O. s. p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že: a/ v konaní došlo k vadám, uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane jeho obsahového vymedzenia, obligatórne sa zaoberá len vadami konania, vymedzenými v § 237 O. s. p. a inými vadami, ktoré majú za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale aj podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O. s. p.) dovolací súd skúma vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd, uvedených v § 237 O. s. p., dovolací súd preto skúmal, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. (či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážka právoplatne rozhodnutej veci alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na návrh, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom, prípad rozhodnutia vylúčeným sudcom, či súdom nesprávne obsadeným).

Je potrebné uviesť, že z hľadiska ustanovenia § 237 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ uvedeného ustanovenia. Iné vady, i keby k nim došlo v konaní a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, nie je významný subjektívny názor dovolateľa, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné a všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Z väd taxatívne vymenovaných v ustanovení § 237 O. s. p. dovolateľ namieta vadu konania podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p., že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom a vadu konania podľa ustanovenia § 237 písm. g/ O. s. p., že na súde prvého stupňa rozhodovala vylúčená sudkyňa.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. sa rozumie taký vadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníkovi konania (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a podobne).

Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaný nesúhlasí s odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu, ktoré považoval za nedostatočné.

Dovolací súd zistil, že dovolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s odvolacími námietkami žalovaného: že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil ním namietanú neplatnosť kúpnej a leasingovej zmluvy zo 6. augusta 1998, č. 103435, že nevykonával navrhované dôkazy, a to zmluvu o uzavretí budúcej zmluvy z 28. mája 1998 č. 30290864/1 a zmluvu z 25. mája 1998, č. 1858000058, že rozhodovala sudkyňa, o ktorej má pochybnosti o jej nezaujatosti, lebo účelovo prispôsobila listinné dôkazy a dôkazy predložené žalovaným nevykonala, resp. prehliadla ich aj pri odôvodnení rozhodnutia,

že dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec bola nesprávne právne posúdená a napokon, že mu postupom súdu prvého stupňa bola odňatá možnosť konať pred súdom. Je potrebné prisvedčiť, že v odôvodnení odvolacieho súdu absentujú úvahy súdu o vyššie uvedených námietkach, nevyplývajú z neho relevantné odpovede pre záver, že odvolacie námietky žalovaného sú nedôvodné a v celom rozsahu je rozhodnutie súdu prvého stupňa vecne správne.

Nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie a táto vada zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. a zároveň zakladá dôvodnosť podaného dovolania. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nie je odôvodnené ústavne prijateľným spôsobom a týmto postupom dovolací súd odňal žalovanému možnosť konať pred súdom, čím bola naplnená podmienka prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.

Žalovaný v dovolaní namietal aj, že vo veci rozhodovala na súde prvého stupňa sudkyňa, o ktorej má pochybnosti o jej nezaujatosti (vadu konania podľa § 237 písm. g/ O. s. p.). Námietku sudkyne súdu prvého stupňa JUDr. Gabriely Buľubásovej podáva žalovaný opakovane a týka sa okolností spočívajúcich v jej postupe pri prejednávaní a rozhodovaní veci na súde prvého stupňa. Odvolací súd správne postupoval, keď na túto námietku neprihliadol, čo bolo v súlade s ustanovením § 14 ods. 3 O. s. p. Dovolací súd vzhľadom na opakovane vznesenú tú istú námietku zaujatosti nezistil vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O. s. p.

Obsahom dovolania v prevažnej časti je námietka, že súdy pre svoje rozhodnutie nemali dostatok úplných a správnych skutkových podkladov. V tomto prípade dovolací súd uvádza, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich bude v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O. s. p.) a nie účastníkov konania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky účastníkom navrhované dôkazy, alebo vykoná iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O. s. p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť však sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p.

K námietke dovolateľa, že rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O. s. p. ani o znak rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O. s. p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Keďže v odvolacom konaní došlo k procesnej vade podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p., k takejto vade bol povinný dovolací súd prihliadať. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle ustanovenia § 243b ods. 2, 3 O. s. p.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.